

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀτζίπας, παρ' ὃ καὶ ἀτζουπᾶς (μαῦρος ἔφιππος στρατιώτης). Βλ. ESophocles Greek lexicon. ἐν λ. ἀτζυπᾶς. Πβ. ΣΞανθοῦδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 94 κξξ.

1) Κακοποιὸς δαίμων ἐμφανιζόμενος τὴν νύκτα ὡς ὄνος ἢ ἄλλο ζῷον ἢ ὡς πανύψηλος ἄνθρωπος Κρήτ. Συνών. ἀνασκελᾶς, καταχανᾶς. Ἡ σημ. καὶ ἐν Σολωμονικῇ 57α «ὀρκίζω πᾶν στοιχεῖον ὀνομαζόμενον ἀτζουπᾶδες καὶ βαριχνᾶν καὶ γιλλοῦδες». 2) Δαίμων, διάβολος, σατανᾶς Κύπρ. κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Τοῦτες ἐν' δουλειῇ τοὺς ἀτσουπᾶς τῶν σατανᾶς (δουλειῇ τῶν ἀτζουπᾶδων καὶ τῶν σατανᾶδων) Κύπρ. Νὰ σὲ πάρουν οἱ ἀτσουπᾶς τῶν σατανᾶς! (ἀρὰ) αὐτόθ. Ἐπῆραν το οἱ ἀτσουπᾶς αὐτόθ. Συνών. ἀναθεματισμένος, (ιδ. ἀναθεματίζω), ἀναθεμάτος 1, διάβολος, πειρασμός. 3) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ἄτακτος, ζωηρὸς Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.: Κάτσε ἡσυχᾶ, βρὲ ἀτζουπᾶ! Κύπρ. Εἶντα ἀτζουπᾶς ἐν' τοῦν' τὸ παιὶν! αὐτόθ. 4) Δύσμορφος, εἰδεχθῆς, ἰδίᾳ διὰ μελανότητα τοῦ προσώπου Κύπρ.: Εἶντα πέτ-τιν ἄδρωπον! ἐν' τέλ-λεια ἀτσουπᾶς! (εἶντα πέτ-τιν = τί λογιῆς). 5) Εἶδος ἀράχνης Αἰγίν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀτσιπᾶς καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Σκῦρ. Ἀτσουπᾶδες Κεφαλλ.

ἀτηγάνιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀτηγάν'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀτ'γάν'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀτηγάνιγος ἐνιαχ. ἀτηγάνητος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. τηγανιστός, δι' ὃ ιδ. τηγανητός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ τηγανισθεὶς, ἐπὶ ἐδεσμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτηγάνιστες πατάτες. Ἀτηγάνιστο κρέας - ψάρι κττ. κοιν. || Παροιμ. Ὁ σκύλλος τηγανητά, ὁ γάττος ἀτηγάνητα (ἐνν. ψάρια. Ἐπὶ τῶν εὐχερῶς συμβιβαζομένων μὲ τὰς περιστάσεις) Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τηγανισθῇ, ἀκατάλληλος διὰ τηγάνισμα σύννηθ.: Τέτοιο ἄπαχο κρέας εἶναι ἀτηγάνιστο.

ἀτημελειοῦμαι Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀτημελῶ.

Παραμελῶ τὸν ἑαυτόν μου: Αὐτὸς ἀτημελεῖται καὶ γὰρ αὐτὸ δὲν προκόφτει.

ἀτήραχτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. ἀτήρατα Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτήραχτος.

1) Χωρὶς προσοχήν, ἀπρόσεκτα Μακεδ. Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀπρόσεχτα. 2) Χωρὶς ἐπίβλεψιν, χωρὶς προστασίαν Λεξ. Δημητρ.

ἀτήραχτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀτήραγος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μαζαίικ. Σαραντάπ. Τρίκκ. Φεν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀτήραος Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τήραχτος < τη-ράζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν εἶδε, δὲν ἐπεθεώρησέ τις πολλαχ.: Λογαριασμός ἀτήραχτος Λεξ. Δημητρ. Τό 'χω ἀτήραγο τὸ ψωμί, γὰρ τήραξέ το Κορινθ. Φεν. Συνών. ἀτήρητος 1. β) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἀτήρητος 1 β. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἐπίβλεψιν, ἀνεπιτήρητος σύννηθ.: Μὴν ἀφίνης τοὺς ἐργάτες ἀτήραχτους, γιὰτὶ δὲ θὰ σοῦ κάνουν δουλειά. Ἀφησες τὸ παιδί ἀτήραγο κ' ἔπεσε. 3) Ὁ στερούμενος προστάτου ἢ οἰκογενειακῆς περιθάλψεως σύννηθ.: Ὁρφανὰ ἀτήραχτα σύννηθ. Ἀφησες τὴν οἰκογένειά του ἀτήραγη Λεξ. Δημητρ.

Παιδάκια ἀτήραγα Σαραντάπ. 4) Ὁ μὴ τυχὼν τῶν προσηκουσῶν, περιποιήσεων ἰδίως ἐπὶ ἀσθενοῦς Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.): Πέθανε ἀτήραγος. Ἀτήραγος πάει. Συνών. ἀγύρευτος 4, ἀκοίταχτος 1, ἀτήρητος 2.

ἀτήρητος ἐπίθ. Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπν. (Καστρ.) ἀτέρετος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀτήρητος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν εἶδέ τις, ἀπαρατήρητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. ἀτήραχτος 1. β) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ, νὰ ἀτενίσῃ Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπν. (Καστρ.): Ἄσμ.

Τὸν ἥλιο τὸν ἀτήρητο πῶς νὰν τὸν κατεβάσω;

Καστρ.

Ποῦ 'ναι νεράιδα ἀτήρητη, βαρεὰ ξαγορασμένη

Τζουμέρκ. Συνών. ἀτήραχτος 1 β. 2) Ὁ ἄνευ ἐπιβλέψεως, ἀπεριποίητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐφῆκεν ἀτέρετα τὰ παιδιά 'τ'ς Τραπ. Ὁ κακᾶς δύο ἡμέρας ἐπέμ'νε ἀτέρετος (κακᾶς = ἀσθενής) Χαλδ. κ.ά. Συνών. ἀτήραχτος 4.

- **ἀτης** κατάλ. πολλαχ.

Ἡ ἀρχ. κατάλ. - ἀτης.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ὀνόματα 1) Ἐκ τοπωνυμίων δηλοῦντα τὸν κάτοικον περιφερείας τινός, οἶον: Ἀνω Ρούγα - Ἀνωρουγάτης. 2) Ἐξ οὐσιαστικῶν, οἶον: ἄσπρο γένει - ἄσπρογενειάτης.

ἄτι τό, ἄτιν Κύπρ. ἄτι κοιν. ἄτ' βόρ. ἰδιώμ. ἔθιο Καππ. νάτ-τις ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *at*.

Ἴππος μέγας ἔνορχις καὶ κατάλληλος πρὸς ἵππασίαν, κέλης ἐνθ' ἄν.: Περγοῦσε καβάλλα 'ς ἐνα ἄτι. Ἀτι ἀκαβαλλίκευτο - γοργό - καθάρειο κττ. κοιν. Μαῦρο ἔθιο Καππ. || Παροιμ. Πολλὰ ἄτια κρυβεῖ τὸ σαμάρι (ἐπὶ ἱκανῶν καὶ ἐξόχων διαβιούντων ὁσήμεως) Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 259, 179. Σὲ μιά πάχνη δγὸ ἄτια δὲν κάνε (πβ. ἀρχ. Παροιμιογρ. 1, 120 (ἐκδ. Leutsch-Schneidewin) «μία λόχη οὐ τρέφει δύο ἐριθάκου») Πελοπν. (Λάστ.) Κλωτσᾷν 'τ' ἄτια, ἀλλοίμονο ἀπὸ τὰ γαιδοῦρια! (ἐπὶ τοῦ ἐρίζοντος πρὸς ἰσχυροτέρους) Πελοπν. || Ποιήμ.

*Ατι ἀξετίμωτο, φλόγα, φωτιά, καθάρειο Ἀράπικο, τὸ λέν Βορεὰ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,95.

Ξέρεις τὴ βρύσι ὅπου φυλάει | τὴ νῆα μαρμαρωμένη καὶ κάθε νύχτα ἀναδρομαίει | μὲ τ' ἄτι ὁ καβαλλάρης;

ΚΠασαγιάνν. ἐν Νουμᾷ 228,4.

- **ἀτικός** κατάλ. παραγωγικὴ σύννηθ.

Ἐκ τοῦ -ἀτικο οὐδ. τῆς καταλ. -ἀτης.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ἐπίθετα ἐξ οὐσιαστικῶν, οἶον: Κυριακὴ - Κυριακάτικός.

ἄτιμα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτιμος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀτίμως, αἰσχροῦς κοιν.: Μοῦ φέρθηκε ἄτιμα. Ἐπρόδωσε τὸ φίλο του ἄτιμα.

ἀτιμάζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἰτιμάζω Κύπρ. ἀτιμάω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ.) ἀτιμῶ Ζάκ. Θράκ. (Αὐδήμ. Μυριόφ. Σαρεκκλ.) Κρήτ. — ΔΣολωμ. 95 Μετοχ. θηλ. ἀτιμισμένη Μακεδ. (Γρεβεν.)

Τὸ ἀρχ. ἀτιμάζω.

1) Προσβάλλω τὴν τιμὴν, καταισχύνω τινὰ διὰ λόγων ἢ πράξεων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):

Αὐτὴ ἡ κατάστασι ἀτιμάζει τὸν τόπο μας. Μ' αὐτὸ ποῦ ἔκανε ἀτίμασε τὴν οἰκογένειά του - τὸ σπῖτι του - τ' ὄνομά του. Αὐτὴ ἀτιμάζει τὸν ἄντρα της (τὸν ἀπατᾷ) κοιν. Ἀτὸ ἡ δουλεία ἀτιμάζ' μας Χαλδ. Συνών. ἀποτιμῶ 1. 2) Ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν παρθένου, διαφθείρω κοιν. : Τ' ἀτίμασε τὸ κορίτσι καὶ τὸ παράτησε κοιν. || Ἄσμ.

Ὅπισω σκύλλα, πίσω Βραιά, πίσω ἀτιμισμένη Γρεβεν. — Ποίημ.

Δὲ σ' εἶδα ποτὲ δάκρυα νὰ χύσης
παρὰ λίγη στιγμή πρὶν μ' ἀτιμῆσης
ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποτιμῶ 1 β. 3) Ὑβρίζω διὰ λόγων, προπηλακίζω Θράκ. (Αὐδήμ. Μυριόφ.) Κρήτ. Κύπρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λάστ.) κ.ά.: Μὲ ἀτιμάει ὁ ἄντρας μου Αὐδήμ. Αὐτὸς μὲ ἀτίμ'σε Μυριόφ. Ἐθύμως ὁ Μάρτις πολὺ, γιὰ τὸν ἀτίμησε ἡ γραιὰ Ἀρκαδ. Ὅσο τὴν ἀτιμάζεις καὶ τὴν κακοθελᾷς, τόσο περισσότερο τὴν ἀγαπῶ ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 64 || Γνωμ.

Τὸ φρόνιμο ἀτίμαζε, τὸ γουζουλὸ χαιρέτα
Κρήτ. Τίμα τὸν ἄτιμο νὰ μὴ σὲ ἀτιμῆση Λακων. || Ἄσμ.

Εἶδα νὰ κάμω, νὰ γενῶ, μὲ μιὰν κακὴν γεναῖκα
ποῦ βγαίνει καὶ τιμάζει με τούρκικα καὶ ρωμαῖκα
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 214 (ἐκδ. RDawkins) «ἐτίμασέν τὴν ἀντροπιασμένα λογία λαλῶντα της». Συνών. ἀτιμῶ 1, βρίζω. 4) Βλασφημῶ, καταρῶμαι Κρήτ. Κύπρ.: Ἐτίμασεν τὸν τῷριν του πεθαμ-μένον Κύπρ. Τιμάζει τοὺς γονεὺς του αὐτόθ. Τιμάζει τὸ παιδί της νὰ τὸ δῇ δαυλὶν καμ-μένον αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἡ παπαδικὰ τιμάζει με νὰ μὲν κάμω χαῖριν αὐτόθ.

Μὴ βλαστημᾷς, μὴν ἀτιμᾷς, γιὰ τὸ βασιλικό σου,
μὰ ἐγὼ μ' αἰ ποῦ τὸν ἔκοψα κ' εἴμ' ἀγαπητικός σου
Κρήτ. Συνών. ἀποτιμῶ 2, βλαστημῶ.

ἀτιμάρευτος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄψηκτος) Δημητρ. ἀτουμάρευτος Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τιμαρευτός < τιμαρεύω.

1) Ἀτιθάσειτος, ἀσωφρόνιστος Κρήτ.: Τὸ παιδί ἀκόμα εἶν' ἀτιμάρευτο. 2) Ὁ μὴ ξυσθεὶς τὸ δέγμα διὰ τῆς ξύστρας, ἐπὶ ἵππου Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): Τ' ἄλογον ἀτουμάρευτον ἐν' Χαλδ. β) Ἀπεριποίητος Λεξ. Δημητρ.: Ἀτιμάρευτο ἄλογο. 3) Ἀτημέλητος, ἀκαλλώπιστος: Λεξ. Δημητρ.: Ἀνιφτη κὶ ἀτιμάρευτη πάει 'ς τὴν ἐκκλησιά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυγύριστος 2 β.

ἀτιμασιὰ ἡ, ἀμάρι. ἴμαθα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀτιμάζω.

Ἀρά: Ἐβαλέν του ἡ μάννα του ἔναν σωρὸν ἴμαδές.
|| Γνωμ. Ἡ ἴμαθα τῆς μάν-νας πιάν-νει. Συνών. κατάρα.

ἀτίμασμα τό, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀτιμάζω.

1) Προσβολή, ὕβρις Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. βρυσιά. 2) Ἡ ὕβρις ἡ προσγινομένη εἰς τοὺς συγγενεῖς ἀτιμασθείσης παρθένου πολλαχ.

ἀτιμᾶτος ἐπίθ. ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 328, 627.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ-, τοῦ οὐσ. τιμὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄτος.

Ὁ ἄτιμος, ὁ μὴ ἔχων τιμὴν: Γνωμ.

Τύχη ἔχουν τὰ δροσᾶτα | καὶ τιμὴ τὰ ἀτιμᾶτα.

ἀτίμητος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ. Συνασσ.) Πόντ. (Οἶν.) ἀτίμ'τους βόρ. ιδιώμ. ἀτίμετος Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀτίμητος.

1) Ὁ μὴ τυγχάνων τιμῆς ἢ περιποιήσεως κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ὅλοι τιμήθηκαν κὶ αὐτὸς μονάχα ἀπόμεινε ἀτίμητος σύνηθ. || Παροιμ. Τίμησε τὸν ἀτίμητο γιὰ νὰ μὴ σὲ ξετιμήσῃ Θράκ. Λάζαρος ἀτίμητος φίλος Χριστοῦ ἐγένετο Σίλατ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. I 648 «ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν | Ἀτρεΐδης, ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην». 2) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐξετιμήθη, οὐτινος ἡ τιμὴ δὲν ὠρίσθη εἰσέτι Πόντ. (Τραπ.) — Κορ. Ἀτ. 4, 38.

3) Ὁ ἀνώτερος πάσης τιμῆς, ἀνεκτίμητος, πολύτιμος κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.): Ἀτίμητο δαχτυλίδι - διαμάντι κττ. Ἀτίμητα πετράδια. Γυναῖκα - θυγατέρα - κόρη ἀτίμητη. Κορῶνα ἀτίμητη κοιν. Προῦκα ἀτίμητη (προῦκα = προῖκα) Κρήτ. Τ' ἐμέτερον ἡ πλίστ' ἀτίμετον ἐν' Τραπ. || Ἄσμ.

Τῆς τάζει καὶ ἡ μαννούλλα της τ' ἀτίμητο λιθάρι Πελοπ.

Κὶ ἐφόρει καὶ 'ς τὰ χέρια τῆς ἀτίμητα πετράδια Κρήτ.

Φεύγω κὶ ἀφίνω σε ὑγείᾳ, ἀτίμητῇ μου πέτρα (πρὸς κόρην ἀγαπωμένην) Ρόδ.

Ἡσωνε, κόρη, μάλαμα, ἀτίμητη παρθένα Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Π.Δ. (Σοφ. Σολομ. 7,9) «λίθον ἀτίμητον». Συνών. ἀνεκτίμητος 1, *ἀνεκτίμωτος, ἀξετίμητος, ἀξετίμωτος 2, ἄτιμος 2. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀτίμητη καὶ ὡς κύρ. ὄνομα γυναικὸς Θράκ. (Σηλυβρ.)

ἀτιμία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀτιμὰ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. ἀκινία Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτιμία.

1) Αἰσχύνη, αἰσχος, ὄνειδος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Αὐτὰ ποῦ κάνει φέρουν ἀτιμία 'ς τὴν οἰκογένειά της σύνηθ. *Κ' ἐπόρεσεν νὰ σύρ' τὴν ἀτιμίαν ἄθε (δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀτιμίαν του) Τραπ. || Γνωμ. Ὁ δαρμός κ' ἡ ἀτιμὰ | δὲν ἐβγαίνει 'ς τὴν πλυσιά Ἡπ. || Ἄσμ.

Κοίταξε ποῦ μὲ ἔφερε ἡ ἀτιμὰ ἡ δική σου

Ἀθῆν. 2) Πρᾶξις ἄτιμος, ἐπονείδιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Εἶναι μεγάλη ἀτιμία νὰ προδῇ τὴν πατρίδα σου - τοὺς φίλους σου. Αὐτὸς ἔκανε μιὰ μεγάλη ἀτιμία. Αὐτὸ εἶναι ἀτιμία. Ὅλο μὲ ἀτιμίες κοιτάει νὰ ζήσει κοιν. Αἶκον ἀτιμίαν ἵνεται; (εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τοιαύτη ἀτιμία;) Χαλδ. 3) Μετων. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄτιμος σύνηθ.: Σοῦ εἶναι κὶ αὐτὸς μιὰ ἀτιμία!

ἀτιμο- πολλαχ.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄτιμος.

Δι' αὐτοῦ σχηματίζονται σύνθετα δηλοῦντα τὸν μὴ ἔντιμον, τὸν φαῦλον, τὸν πρόστυχον, οἶον: ἀτιμάνθρωπος, ἀτιμογυναῖκα, ἀτιμόπαιδο, ἀτιμόσογο, ἀτιμότοπος κττ. Συνών. παλαίο-

ἀτιμόξυλο τό, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτιμος καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

Τὸ τίμιον ξύλον τὸ καὶ περιφραστικῶς ἄτιμο ξύλο λεγόμενον. Συνών. τιμιόξυλο.

ἀτιμόπετρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτιμος καὶ τοῦ οὐσ. πέτρα.

Πολύτιμος λίθος ὁ καὶ περιφραστικῶς ἄτιμη πέτρα καλούμενος. Συνών. τιμιόπετρα.

ἄτιμος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄτιμος βόρ. ιδιώμ. ἄτ'ιμους πολλαχ. βόρ. ιδιωμ.

